

Kadłucha Zawadzka 1. — telefon 138-28, 162-48, 102-28. — Administracja Piotrkowska 11. — Telefon 102-29. Redaktor i jego zastępca przyjmują od czytelników i do 2 po południu.

Warunki prenumeraty:
PRENUMERATA miesięczna z odbieraniem numerów w administracji „Echo” 2 zł. 10 gr.
Odbieranie do domu 40 gr.
Od dnia 1 stycznia 1931 r. prenumerata zamiejscowa z przesyłką pocztową wynosi 2 zł. 50 gr. miesięcznie lub 7 zł. kwartalnie (przebiegiem 20 gr.).
Prenumerata zagraniczna 4 zł. 50 gr.
Artykuły nadesłane bez oznaczenia honorarium uważane są za bezpłatne. Rękopisy zarówno użyte jak i odrzucone redakcją nie zwraca.

Echo

B. P.

Rok VII, № 256.

Łódź, sobota 19 września 1931 r.

Ceny ogłoszeń:

Przed tekstem t. i. 1-a strona 40 gr. za w. m/m 1 lin. strona 5 lin.; w tekście 40 gr. nekrologi 25 gr. awy-
teżajna 15 gr.; strona 10 linów, drob-
ne 12 gr. za wyraz; dla poszukują-
cych pracy 10 gr.; najmniejsze ogłosze-
nie 120 al. dla bezrobotn. 1 al.
Ogłoszenia dwukolorowe o 50 proc.
drożej; ogłoszenia zagraniczne i
trójkolorowe o 100 proc. drożej.
Za termin druku administracja nie
odpowiada. — P. K. O. Nr. 68069.

Nominacja w magistracie.

Sę dowiadujemy perracy dotad o-
b- Liki dyrektora zarządu miejskiego
p. M. Kalinowski został mianowany
dyrektorem zarządu miejskiego.

Giętki dyrektor Szyfman osiągnął z aktorami porozumienie.

Warszawa, 19.9. (Od wł. kor.) Po-
wikłania w organizacji teatrów Małego
i Polskiego zostały wczoraj
nareście usunięte.

Po całodziennych dyskusjach dyrektora
Szyfmana z artystami ustalono, że teatr
zrzeszeniowy na Chłodnej zostaje wła-
czony do kompleksu teatrów, prowa-
dzonych przez dyr. Szyfmana.

Natomiast w teatrach miejskich no-
womianowany dyrektor Krzywoszew-

Dramat rodzinny w Siemianowicach. Zredukowany inżynier zastrzelił żonę i synka. Nieszczęśliwy ojciec zmarł na stole operacyjnym.

Katowice, 17.9. (Od wł. kor.) Wczoraj nad ranem w mieszkaniu
inżyniera Jana Pelara

przy ulicy 3 Maja Nr. 2 w Siemianowic-
ach rozegrał się krwawy dramat ro-
dzinny, który wywołał wstrząsające
wrażenie.

Inżynier Pelar zastrzelił z rewol-
weru swoją żonę, Stefanię i 7-letniego synka,
Jerzyka,

później strzelił sobie pięciokrotnie w
okolicę serca.

Na ogłos strzałów do mieszkania in-
żyniera wpadli sąsiedzi, którzy zniemoch-
mieli z przerażenia na widok plwają-
cych się we krwi ciał.

Ktoś z przytomniejszych zatelefono-
wał po policję i pogotowie ratunkowe.

Przybyły lekarz stwierdził u Pelarowej
i synka śmierć wskutek
postrzałów głowy.

Inżynier Pelar zmarł na stole opera-
cyjnym w szpitalu. Przed zgonem ze-
znał on, iż czynu tego dokonał z powo-
du wymówienia mu stanowiska na ko-
palni „Rychter”.

Inż. Pelar prowadził fabryczkę w
Cieszynie, później pracował w Tarnow-

skich Górach, a przez ostatnich 20 mie-
sieczy zajęty był jako inżynier na kopal-
ni „Rychter”. Przedwczoraj otrzymał
wypowiedzenie z tem, że przez trzy
miesiące pobierać miał pełne pobyry, a
przez 6 miesięcy połowę poborów. Poza
tem ofiarowano mu posadę biurową w
tej samej firmie. Inż. Pelar był człowie-
kiem bardzo spokojnym i pracowitym,
ale unikał ludzi.

Premier Laval pojedzie do Ameryki. Francja zabiega o przyjaźń Stanów Zjednoczonych.

Paryż, 19 września. Z kół gospodar-
czych, zbliżonych do rządu lansują sen-
sacyjne informacje o zamiarach bezpo-
średniego zetknięcia się premiera La-
vala

z prezydentem Hooverem.

Osobista rozmowa obu tych mężów sta-
nu przyczynić się ma do wyjścia z o-
becnej sytuacji politycznej i gospodar-
czej świata i do odparowania propaga-
ndy antyfrancuskiej w Ameryce. Amba-
sador amerykański w Paryżu, Edge, i
sekretarz stanu, Mellon, mieli już zapro-
ponować prez. Hooverowi zaproszenie

premiera francuskiego do Waszyngtonu,
co dojdzie ma do skutku już wkrótce po
wizycie ministrów francuskich w Berli-
nie. Marszałek francuski, Pétain, który
w pierwszej połowie października bę-
dzie objeżdżał Stany Zjednoczone, ma
przy tej sposobności wysładować na-
strój kół politycznych i opinii publicznej
w Ameryce w duchu zbliżenia do Fran-
cji.

Sprawca zamachu pod Budapesztem.

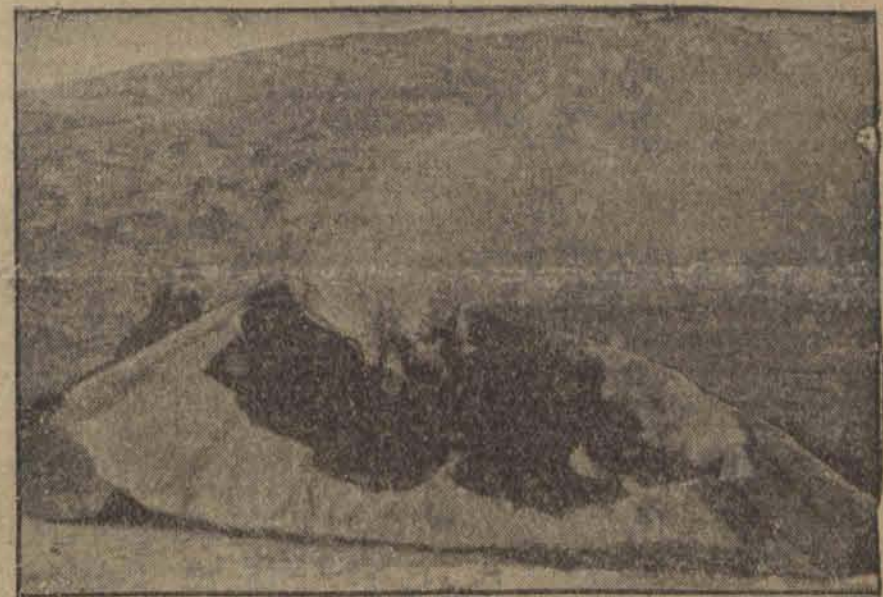

KOMUNISTA MARCINIAK
poszukiwany jest przez policję budapesz-
teńską jako sprawca strasznego w skut-
kach zamachu na pociąg pocztowy w
Biatorbazy, gdzie 25 osób straciło życie,
w tem 12 kolejarzy.

Dolar w Łodzi.

Prywatnie dolar w żądaniu 8,91 w
płaconiu 8,90

WYBUCH ETNY.

Sycylijski wulkan, który ostatni raz był czynny przed dwoma laty i zniszczył
wówczas cztery wsi, obecnie znowu wybucha. Na zdjęciu krater, widziany ze
samolotu.

Budowa pięciu wielkich mostów kosztów 12 milionów złotych.

WARSZAWA, 19.9. W najbliższym
czasie przystępują firmy metalowe S. A.
K. Rudzki i Sp. w Warszawie, S. A. Zie-
leniewski et Filtner i Gamber w War-
szawie i Krakowie Huty Zjednoczone
„Królewska i Laura” w Katowicach do
budowy pięciu wielkich mostów żelaz-
nych, mianowicie: na Wiśle, w Puła-
wach i Modlinie, na Wisłoku w Trzycz-
na Białej w Mościcach i na Sanie w
Brandwicy.

Budowa tych mostów, przewidziana
przez ministerstwo robót publicznych na
czas roku budżetowego 1931-32 — koszt-
ować ma ogółem 12 — 13 milionów zł.
Wspomniane trzy firmy uzyskały

wspólnie powyższe zamówienie, przy-
czem zobowiązały się do wykonania bu-
dowy mostów

na warunkach kredytowych
Było to dla nich możliwe dzięki kredyto-
wi w wysokości 300.000 funtów szterlin-
gów, przyznanej im przez syndykat
instytucji finansowych, obejmujący
Bank Handlowy w Warszawie i liczne
banki zagraniczne z „Hambros-Ban-
kiem” w Londynie na czele.

Kredyt ten udzielony został na o-
kres 1 — 2 lat. Równolegle do postępów
budowy mostów, asygnowane też będą
firmom powyższym pieniądze w ramach
przyznanego kredytu.

Połączenie Warszawy z Krakowem będzie skrócone o 52 kilometry.

Warszawa, 19 września (Od wł. kor.)
Rada ministrów uchwaliła na ostat-
nim posiedzeniu projekt ustawy upo-
ważniającej rząd do wybudowania linii
kolejowej

Kraków — Miechów.

Kosztorys budowy tej linii opracować
ma minister komunikacji w porozumie-
niu z ministrem skarbu O tę linię zabie-
gają już od dłuższego czasu sfery go-
spodarcze wyrażające gotowość przy-
jęcia na siebie

części kosztów.

Budowa byłaby rozpoczęta już w roku
przyszłym. Linia Kraków — Miechów
skróci połączenie Warszawy z Krako-
wem o 52 kilometry co stanowi jedną
siódmą całej odległości.

Tunel dla... rzeki.

Wpobliżu St. Loius w Stanach Zjednoczonych jest
niezwykła regulacja rzeki w toku. Rzeka Des Peres,
która corocznie zalewa olbrzymie obszary będzie od-
tąd płynęła w całym swym dolnym biegu przez tu-
nel o 12 metrach średnicy. Koszt budowy tego
tunelu z betonu wyniosła 11 milionów dolarów.

Mobilizacja wojsk w Chinach. Pod Mukdenem grają armaty. Czyżby Japonia chciała zająć Mandżurię?

Pekin, 19 września (Od wł. kor.) —
Komendant północnej armii chińskiej
Chang-Liliang wydał następujący urzę-
dowy komunikat o zajęciach wojennych
pod Mukdenem:

„Pod Mukdenem japońskie wojska
zjawily się od strony północnej w czwar-
tek w nocy. Wojska te otwały
gwałtowny ogień.

Japoni zależy zapewne na wywołaniu
incydentu, by móc zająć Mandżurię. Od
działu chińskie wycofały się, by nie za-
ostrzać incydentu, lecz stoją w pogoto-
wii

do stawienia oporu.”

Wedle dalszych wiadomości w płak-
tok nad ranem doszło do gwałtownych
walk między oddziałami japońskimi, a
wojskiem chińskim. W wielu miejsc-
owościach Japończycy

wysadzili linie kolejowe.

Komendant japoński przesłał depeszę i-
skrowa, przejętą również przez niektó-
re okręty europejskie znajdujące się na
wodach chińskich, która nagwałt wzy-
wa o posilki. Z głównej kwatery japoń-
skiej oddepesowano natychmiast, że
wysłano pospiesznie na pomoc załogi z
Dairen i Lao-Jang. W całych Chinach
przystąpiono do mobilizacji sił wojsko-
wych. Generałowie chińscy przekonani
są, że zdołają w krótkim czasie wysta-
wić

wielomilionową armię,
która da należyta naukę nadciągają-
cym wojskom japońskim. Wrażenie kro-
ków wojennych między Chinami a Japo-
nią jest olbrzymie. Kolonie cudzoziem-
skie są

wielce zaniepokojone

i mają jedyną jeszcze nadzieję, że płak-
to wy incydent uda się zlokalizować i nie-
dopuszczą do wielkiej wojny, która by sta-
nowiła klęskę zarówno dla Chin jak i

dla Japonii. Nadzieje pokładane są n-
dypłomacji międzynarodowej,
która zapewne dołoży wszelkich starań
by tę sytuację załagodzić.

Gandhi w Londynie.

Gandhi i poetka hinduska Naldu opuszczają salę konferencji Okrągłego Stołu
w pałacu św. Jakóba w Londynie. (Patrz str. 3-cia).

ODEON

Przejazd 2

Dźwiękowe kino-teatry

WODEWIL

Główna 1.

Dziś premiera!

Wielki tydzień śmiechu!

LAUREL I HARDY

którzy przewyższają humorem PAT I PATACHONA.

Nad program: Dodatki dźwiękowe.

Wzmocnienie przymierza polsko - francuskiego.

Paryż, 19 września. Traktaty z So-
wielami zarówno traktat handlowy, jak
i pakt o nieagresji uważa się za nie-
mal

za pogrzebane.

Zasługę odświeżenia dwulicowej polityki
Sowietów przypisują Polsce, która przez
swą ofertę o pakt nieagresji zmusiła
Rosję

do nawiązania kart

Po części też stało się o naskutek pres-
ji Berlina. Niemcy powołują się bowiem

na tajne klauzule traktatu berlińskiego,
które wymierzone są przeciwko tery-
torjalnemu stanowi posiadania Polski.

Bezpośrednim skutkiem upadku pro-
jektu traktatu francusko - sowieckiego
ma być silna tendencja Francji do
wzmocnienia

wzłów przymierza z Polską.

Pierwsze praktyczne skutki tych tenden-
cji okazać się mają, wedle informacji
naszego rozmówcy, jeszcze w ciągu bie-
żącej jesieni.

Nieszczęśliwy wypadek oficera. Strzał „rozładowanego” rewolweru.

Wilno, 19 września. W czwartek
wieczorem w majątku Marguciszki, wła-
sność p. Dąbrowskiej, wydarzył się tra-
giczny wypadek.

Bawiący tam por. 23 p. ułanów, Hra-
czyński, udając się na polowanie, zabrał
rewolwer, który rzekomo wyładował.
Na ostrzeżenie obecnych, by broń do-

kładnie obejrzał, por. Hraczyński oświad-
czył, że nie jest nabyty i na dowód tego
przyłożył do skroni rewolwer, pocią-
gnął za cyngiel. W tym momencie roz-
legł się huk i por. Hraczyński padł na
ziemię. W stanie beznadziejnym prze-
wieziony został do szpitala w Wilnie.

Biedny krawiec stracił 50,000 złotych.

Z Białegostoku donoszą:
Przed rozpoczęciem ciągnięcia pierw-
szej klasy obecnej loterii państwowej je-
den z subkolektorów, po dłuższych sta-
naniach, zdołał wreszcie namówić pew-
nego ubożego krawca przy ul. Sienkie-
wicza w Białymstoku, by nabył u niego
cały los loterii klasowej.

Krawiec wybrał los nr. 189.149. Losy do
następnych klas aż do czwartej włącznie
subkolektor dostarczał mu punktu-
alnie, inkasując należność w drobnych
ratach, gdyż krawiec był zbyt ubogi, by
móc odrazu zapłacić 50 zł. za los mie-
sieczny.

Przed ciągnięciem
ostatniej platy klasy
subkolektor zgłosił się do krawca i o-
świadczył mu, że niestety kolektura do

maga się stanowczo uiszczenia pienię-
dzy za los, wobec czego może mu wy-
dać los platy klasy tylko za gotówkę.
Krawiec nie miał jednak pieniędzy,
ani nawet widoków na rychłe otrzymania
nie (poza nadzieję, że może wygra). Mu-
siał więc z westchnieniem zrezygnować
z dalszego udziału w grze.

Subkolektor też miał sporo kłopotu
z tym losem, gdyż jakoś nie mógł zna-
leźć nabywców. Wreszcie w czwartym
dniu ciągnięcia udało mu się rozsprze-
dać ten los w ćwiartkach czterem oso-
bom.

Jakaż była rozpacz ubożego kraw-
ca, jak również i samego subkolektora,
gdy nazajutrz dowiedzieli się, że na ten
los padła wygrana 50 tys. złotych. Kra-
wiec nie może przeboleć tej straty.

Trup dziecka pod kapliczką. Występny czyn matki.

Łódź, 19 września. Wczoraj dokona-
no we wsi Bogdanów gminy Koźminek
wstrząsającego odkrycia.

Od Administracji.

Celem uniknięcia pomyłek w wy-
сылce naszego pisma prosimy Szan-
ownych Prenumeratorów o dokładne
i wyraźne podawanie adresów.

Przed wieczorem pod znajdującą się
opodal figurą Matki Boskiej — zatrzymał
się jakiś włościan.

W pewnej chwili z ust jego wyrwał
się okrzyk zgrozy. Oto spostrzegł, że u
stóp kapliczki, tuż obok jego kolan wy-
staje z ziemi reka ludzka.

Przerażony włościan o swem od-
kryciu powiadomił mieszkańców. Z zie-
mi wykopano trup dziecka, leżącego o-
koło pięciu miesięcy.

Powiadomiona o wypadku policja,
wyszukała poszukiwaną matkę, która bez-
litośnie zamordowała swe dziecko, a na
stępnie zakopła pod kapliczką.

Nowe przepisy o kontroli mięsa obowiązywać będą w przyszłym tygodniu.

Łódź, 19 września. W bieżącym ty-
godniu Rada Miejska m. Łodzi uchwaliła
nowe przepisy

o kontroli mięsa.

Jak nas w związku z tem informują
nowe te przepisy wejdą w życie i poc-
zną obowiązywać na terenie m. Łodzi już
w przyszłym tygodniu.

Zmyślona bajka cyklistki.

Z Chojnic donoszą:

Dochodzenia prowadzone przez pro-
kuratora w Chojnicach w sprawie rzeko-
mego napadu rabunkowego na niejaką
pannę Neumann z Waldowa

dały sensacyjne wyniki.

Według doniesień napadniętej Neu-
mannówny, sprawcy napadli na nią na
szosie Wielka Kłonia — Karczewo i po-

Przepisy te wprowadzają między
innymi kontrolę mięsa przywożonego
do Łodzi. Mięso to badane będzie przez
lekarza weterynaryjnego na miejscu u-
boju oraz w Łodzi dla sprawdzenia
autentyczności stempli.

Badanie odbywać się będzie na sta-
cji Kontroli mięsa w Rzeźni Miejskiej.

zbiętu grubą łaską zabrał jej rower.
Pojęcza wszczęła natychmiast docho-
dzenia, lecz mimo energicznych poszuki-
wań za sprawcą, nie można było go wy-
śledzić.

„Napadnięta” wzięta w krzyżowy o-
gień pytań, przyznała, że napad zmyśliła
dłatego, „by o niej było głośno”.

Dzielnie się pani spisała!

Niedoświadczona dziewczyna w szponach oszusta.

Przed Urzędem Pośrednictwa Pracy
przechadzał się pewien człowiek, roz-
glądając się nerwowo na wszystkie stro-
ny. Zauważywszy przechodzącą młodą
kobietę — jak się później okazało Jani-
nę T. z Wilży — dostąpił do niej i
wszedł z nią rozmowę na temat cięż-
kich czasów i ogólnego bezrobocia. Ja-
nina T. zwierzyła się nieznajemu czło-
wiekowi, że jest bez pracy i szuka jakie-
gokolwiek zajęcia. O to tylko chodziło
nieznajemu, by się dowiedzieć, czy p. T.
jest bez pracy i czy w trudnych prze-
słowo znajduje się warunkach. Śmia-
ło już teraz ofiarował jej korzystne
warunki pracy i płacy.

Dziewczyna więc z radością i wdzięcz-
nością ugodziła się z nieznajomym.

Pracę rozpoczęła miała od zaraz. —
Pierwszą jej działalnością było udanie
się z listem — podpisanym przez St.
Chelmieckiego z Zakrzewa do jednego z
tutejszych banków, celem pobrania z
konta 18,750 zł. Po drodze ów uprzejmy
„pracodawca” pouczył p. T., aby na e-
wentualne wypytywania urzędnika ban-
ku odpowiedziała, że co dopiero ją zaan-
gażowano i dokładnie jeszcze przedsię-

biorstwa, w którym pracuje nie zna.
Kawał się udał, panna Janina przynio-
sła swemu „szefowi”, który niecierpli-
wie czekał na ujęcie 18,750 zł.
Dzielnie się pani spisała — przywi-
tała ją uradowany jegomość, chowając
grubą gotówkę w kieszeń. P. Janina o-
trzymała wobec tego jako
załęczkę na swą pensję 80 zł.

Na tem kończyła się praca p. Janiny.
Mogła już iść do domu. Nazajutrz mia-
ła zjawić się przed izbą skarbową, ce-
lem odebrania dalszych od „szefa” zle-
ceń. Nie przeczuwając, że stała się współ-
niejaką wyrafinowanego oszusta przybyła
przed wspomniany gmach, gdzie na nią
już czekał „dobrodziej”. Teraz wręczył
jej list do Banku Ziemstwa Kredyto-
wego, skąd odebrała miała 17,600 zł.
Tym razem sprawa się nie udała. Urzęd-
nicy banku, zbadawszy dokładnie pod-
pis „Chelmiecki”, stwierdzili, że jest on
nie autentyczny i miast wykonać pole-
cenie w liście zawarte, sprowadzili po-
licję. Dziewczynę aresztowano, lecz
zwolniono ją wnet, skoro się dowiedzia-
no, że padła ofiarą wytrawnego oszu-
sta.

Kopyto na twarz. Kronika Pogotowia Ratunkowego.

ŁÓDŹ, 19 września. W dniu wczorajszym w go-
dzinach popołudniowych obok Parku Julianów,
przy szosie Zgierskiej została przejechana przez
tramwaj 19-letnia Bronisława Florusowska, robot-
nica, zamieszkała przy ulicy Lutomierskiej 75. Ko-
ła tramwaju zmiażdżyły niebezpiecznie dziewczynę
prawą stopę.

Pierśniową przewieźiono do szpitala Kasy Cho-
rych przy ulicy Zagajnikowej.

Na ulicy Narutowicza upadł z wycieńczenia 79-
letni Antoni Dębowski

bezrobotny culternik,

zamieszkały w Poznaniu przy ulicy Kopernika 9.

Zawezwany lekarz pogotowia ratunkowego przewiózł
starca do szpitala przy Złotnej Miejskiej.

W mieszkaniu rodziców przy ulicy Kruczej 13
usiłowała pozbawić się życia przez wypicie większej
dozy amonjaku 22-letnia Pola Regenbaumówna. Za-
wezwany lekarz pogotowia ratunkowego po udzie-
leniu pomocy pozostał desperatki na miejscu.

Przy ulicy Chłodnej i Marysińskiej kopnięty
przez konia odniósł ranę głębszą twarzy 8-letni
Leonard Szewczyk, syn robotnika zamieszkały przy
ulicy Brzezińskiej 58. Pomocy udzielił mu lekarz
pogotowia ratunkowego.

UWAGA! Zwracamy uwagę P. T. Publiczności że „Tarzan-władca Dżungli”
jest filmem najnowszej produkcji 1930/31 „Universal Pictures - Corporation”
i niema nic wspólnego z podobnym filmem wyświetlanym w swoim czasie
przez inne kina w Łodzi. Ze względu na wielkie zainteresowanie filmem,
prosimy o przybycie na wiecz. seansy. — Pomimo wielkich kosztów filmu
ceny miejsc niepodwyższano.

CORSO
Zielona 2.

Dalsz otwarcie nowo przebudowanego kinoteatru
TARZAN WŁADCA DŻUNGLI
w roli gł. Frank Merrill i Natalia Kingstan, którzy będą zachwyli swą siłą zrzecznością i brawurą gra-
TYŚCIE DZIKICH ZWIERZĄT ŚWIETNE EFEKTY DŹWIĘKOWE.

KINO-DŹWIĘKOWE

MIMOZA
Kilińskiego 178.

Od wtorku, dnia 15 do poniedziałku, dnia 21 września 1931 r. włącznie: wspaniały dramat dźwiękowy na tle
arcydzieła Stefana Żeromskiego pod tytułem

WIATR OD MORZA

W rolach głównych: Marja Malicka, Adam Brodzisz, Kazimierz Stępowski
i Eugeniusz Bodo z udziałem Chóru Dana.

Początek seansów w dni powszednie o godz. 4-ej, w soboty, niedziele i święta o godz. 2-ej pp.

Ostatni seans o godzinie 9.15. Na pierwszy seans wszystkie miejsca po 60 groszy.

Następny program: „JEJ CHŁOPCZYK”.

Dr. med. Różaner
powrócił.
Specjalista chorób skórnych, wenerycznych
i moczopłciowych
ELEKTROTHERAPIA.
ul. Narutowicza 9, tel. 128 - 98. (Dzielnia)
Przyjmuje od g. 8-10 rano i od 4-8 po poł.
Oddzielna poczekalnia dla Pań.

Dr. N. HALTRECHT
Choroby skórne i weneryczne.
Piotrkowska 10.
Telefon 245 21.
Przyjmuje od 8-11 rano, 1-3 pp. i od
godz. 6-9 wiecz.
W niedziele i święta od 9 - 12 w poł.

Dr. HELLER
Specjalista chorób skórnych
i WENERYCZNYCH.
UL. NAWROT Nr. 2. Tel. 179-89.
Przyjmuje do 10 rano i 4 - 8 wiecz.
W niedziele 11 - 2 po poł. Panie 4 - 8.
Dla niezamożnych CENY LECZNIC.

MIEŻYMIĘDZYNARODOWY CENTRALNY ZWIĄZEK
Wierzyteli Banku Rzeszy
z siedzibą w Wiedniu,
wzywa POSIADACZY MAREK NIEMIECKICH
przejętych, do zgłoszenia się, najpóźniej oso-
biście, w celu omówienia wspólnej akcji odzako-
dowanej, do Biura w Warszawie, Mar-
szalska 43 (Seheja Polska).

Dr. J. NADEL
Akuszerka choroby kobiece
godz. przyjść od 3-5 i od 7-8 pp.
Pomorska Nr. 7. tel. 127-84.

Zdarzenia i wypadki ubiegłej doby.

(—) W ciągu dnia wczorajszego zdarzyły się dwie
katastrofy lotnicze. Pod Plockiem spadł w nocy
samolot 2-go pułku lotniczego z Krakowa, kiero-
wany przez sierżanta - pilota Kocięcha z obser-
watozem por. Borowcem.

Obaj lotnicy ponieśli śmierć
Na lotnisku warszawskim zdarzyła się druga te-
go dnia katastrofa.

Samolot wojskowy, biorący również udział w za-
wodach ćwiczebnych spadł z wysokości 150 metrów,
tuz obok czynnego hangaru lotniczego.

Hangar został częściowo uszkodzony. Samolot
wojskowy został strącony a lotnik por. Wójcicki
poniósł śmierć.

(—) W Tychach na G. Śląsku został areszt-
owany na rozkaz prokuratora katowickiego pod za-
rzutem szpiegostwa kapitan niemieckiej policji pań-
stwowej Notzny.

(—) W Warszawie przy ulicy Grzybowskiej 37
runął dom, wskutek czego 72 osoby straciły dach nad
głową.

(—) Na granicy litewskiej koło Olkienik zatrzy-
mano niejakiego Königsberga, handlowca z Łodzi,
który usiłował zbiec do Litwy po sprzeniewierze-
niu kilkuset tysięcy złotych w jednej z firm
łódzkich.

„Czarna śmierć” w kopalni Flora.

SOSNOWIEC 19.9 Na jednym z cho-
dników w podziemiach kopalni „Flora”
zawalił się strop, grzebiąc pod odłamka-
mi węgla 20-letniego górnika Antoniego
Dudziaka, który

poniósł śmierć na miejscu.
Kilku innych górników zdołało na czas u-
ciec z miejsca katastrofy i uniknąć śmier-
ci. Zwłoki Dudziaka wydobyto i osta-
wiono do kosztnej kopalnianej.

Liczba upadłości w Łodzi zmałała.

Łódź, 19 września. Według danych
statystycznych w miesiącu sierpniu wy-
dział Handlowy Sądu Okręgowego w
Łodzi ogłosił

6 upadłości.

Poza tem w ciągu sierpnia wpłynęło
do Wydziału Handlowego 8 podań o
odroczenie wypłat. Z tego trzy poda-
nia uchylono, resztę pozostawiono nara-
zić bez uwzględnienia.

Jak widać ilość upadłości w Łodzi
zmałała.

**Gdy raz przeczytasz
MAŁY KURJER,
zawsze go czytać
będziesz.**

Matka z nędzy postradała zmysły. Zabiła kota i odarła go ze skóry.

W przystępie histerycznego szału nie jaka Marja McClellan, zamieszkała w amerykańskim mieście Pittsburgu, potłukła wszystko w swoim mieszkaniu, naczynia powyrzucała oknem, a gdy wezwana policja starała się przeszkodzić jej w demolowaniu mebli, stawiała zacięty opór 5-ciu policjantom.

W końcu obezwładniono ją i osadzono w areszcie, gdzie w dalszym ciągu rzucała się histerycznie i wydawała nie ludzkie krzyki.

Czterolatnia córka nieszczęśliwej sprowadzona również na policję, zanosiła się od placu za matką, umieszczono więc dziecko w tej samej celi aresztu.

W jakiś czas później dozorczy zważona krzykiem dziecka, ujrzała z przerażeniem, że pani McClellan

podarła na strzępy ubranie na córeczkę, wobec czego dziesięć czynów zabrano oszalełej matce. Dozorczy udało się w końcu uspo-

koić nieszczęśliwą kobietę i ustalić powód jej ataku.

Pani McClellan, zanosząc się od płaczu, opowiedziała jej, że od kilku dni cierpi

straszny głód, tak, że w końcu odchodziła prawie od zmysłów. Ażby ocalić córeczkę od śmierci głodowej, chciała ją wyrzucić z okna mieszkania na drugim piętrze, ale ostatecznie zabrakło jej odwagi.

Przed kilku tygodniami opuścił ją mąż, zostawiając jej zaledwie 3 i pół dolara w gotówce i od tego czasu zaczęła cierpieć

skrajną nędzę. Sąsiedzi zeznali, że pani McClellan już od kilku dni okazywała objawy szaleństwa.

Krzyczyła po całych dniach, a wreszcie, w jakiejś krwiożerczej pasji zabiła kota i odarła go ze skóry.

Instytucje dobroczynne mają się zająć nieszczęśliwą kobietą i jej dzieckiem.

Mam dla ciebie przygotowaną kulę! Komisarz policji niebezpiecznym donżuanem.

Przed kilku dniami doniesiono z Nowego Jorku o zamordowaniu znanego w wyjątkowej kampanii przeciwko przemytnikom alkoholu komisarza policji, Cawanaugh. Komisarz został znaleziony na progu swego domu

z przetrzezoną piersią.

W pierwszej chwili śledztwo zwróciło się przeciwko przemytnikom alkoholu, bo przyjęte było jako pewnik, że zamordowany padł ofiarą zemsty tych, przeciwko którym walczył. Był bowiem nieublagany i nie zniósł żadnych kompromisów. Głośno opowiadał sobie o fakcie, iż w swoim czasie kazał aresztować swego brata z powodu przekroczenia ustawy prohibicyjnej.

Obecnie nastąpił w tej sprawie ciekawy zwrot.

Podczas rewizji w domu zamordowanego znaleziono jego zapiski, z których okazuje się, że Cawanaugh był niebezpiecznym donżuanem i utrzymywał mnóstwo zakazanych stosunków, prze-

ważnie z prostytutkami. Znalaziono stopy listów miłosnych, pochodzących od rozmaitych kobiet, a w notatniku kilkanaście prawdopodobnie fikcyjnych imion kobiecych, pod którymi były daty, oznaczające zapewne

dni rendez-vous.

Odkrycie to rzuciło na sprawę morderstwa zupełnie inne światło zwłaszcza że na samym wierzchu w jednej z szuflad znaleziono także list, pisany ręką męską, w którym anonimowy autor listu zawiadamia donżuaną, iż odkrył stopy sunki łączące go z jego żoną i zapowiada mu swoją zemstę. „Strzeż się niegodny” — brzmią końcowe słowa listu — ja jeden stanę się mścicielem tych wszystkich, którym zburzyłeś szczęście rodzinne i odebrałeś cześć. Mam dla ciebie przygotowaną kulę, a możesz być pewny, że nie chybię!”

Obecnie śledztwo skierowało się ku wyśledzeniu złowrogo listu.

Chłuba floty angielskiej przed emeryturą.

Pancernik „Iron Duke”, na którym jak to doniosły depesze wybuchł bunt marynarzy, był chlubą angielskiej floty wojennej.

Zbudowany w roku 1912, „Iron Duke” posiada 25 tysięcy ton pojemności. Uzbrojenie składa się z 10-ciu dział 343 milimetrowych, dwunastu 152-milimetrowych i lekkiej artylerii. Grubość pancerza 304 milimetry, szybkość 21 węzłów na godzinę.

Podczas bitwy przy brzegach Irlandji „Iron Duke” miał zaszczyt spełniać

obowiązek czołowego okrętu, goszcząc w swych stalowych ścianach

admirała Jellicoes. Aż do roku 1917 powiewała na nim flaga admirałska.

Z chwilą, gdy Jellicoes został mianowany pierwszym lordem admirałcji, a poprzednie stanowisko zajął admirał Beatty, „Iron Duke” ustąpił miejsca temu bardziej nowoczesnej siostrzyczce, „Queen Elizabeth” i stał się zwykłym okrętem liniowym.

Dni tego pancernika są policzone. Zgodnie z uchwałą konferencji rozbrojenkowej w Londynie, „Iron Duke” ma być wycofany

z eskadry atlantyckiej, do której obecnie należy i prawdopodobnie będzie przeistoczony w okręt szkolny.

Milczący prorok Hindusów. GANDHI W EUROPIE. Wielki duch w niepozornym ciele.

Londyn, we wrześniu.

Depesze już doniosły, że Mahatma Gandhi przybył do Londynu dla wzięcia udziału w konferencji Okrągłego Stołu.

Przedewszystkiem, co oznacza ten tytuł „mahatma”? Znaczy to po prostu: „wielka dusza”. Gandhi jest nie tylko przedstawicielem odrodzenia Indji, ale apostołem prawa moralnego, opartego na nieprzeciwstawianiu się sile i przemocy — teorii propagandowej już przez wielu myślicieli.

Gdy Mahatma Gandhi 11-go września r. b. przybył do Marsylii na okręcie „Rajputana”, był brząsk dżdżystego dnia. Pomimo to na przybycie jego czekał liczni dziennikarze angielscy, amerykańscy i francuscy, baterje aparatów

fotograficznych i filmowych. I odrzuć oczy wszystkich spojrzały

na chudej postaci w biele

na pokładzie, której towarzyszy sekretarka, córka admirała Slade, Angielka, dziś Mira Bei, w białej zastonie kobiet hinduskich, poetka hinduska Sarojina Naida w szacie z fiołowego jedwabiu, złotych bransoletkach i z karminową gwiazdą, wymalowaną na czole, pundyt (uczony bramin) Malariya i poeta Pyaribal.

Zarzucony pytaniami Gandhi odpowiada:

— Jestem jeńcem dobrowolnym, pójde, gdzie wołać mnie będą. Jeżeli król mnie wezwie, będę u króla.

Na pytanie, jak ubierać się będzie Gandhi uśmiechnął się z lekką ironją: — Będzie to zależało od temperatury.

Na okręcie w ciągu całej podróży (Gandhi prowadził następujący tryb życia: wstawał o 4-ej z rana, po kąpieli modlił się w kajucie własnej, posiłek złożony

z suszonych daktyli i koziego mleka, a następnie modlił się wspólnie z uczniami.

Pasażerowie okrętu zapewniają, że Gandhi jest naprawdę świętym człowiekiem, przystępnym dla każdego, cierpliwym i wyrozumiałym.

Studenci marsylijscy przyjęli Gandiego u siebie, gdzie wygłosił przemówienie, siedząc na fotelu, który ustawili na stole, ponieważ stać nie może.

Pierwszy wagon ekspresu z Marsylii do Boulogne został zarezerwowany dla Gandiego i jego towarzyszy. Na stacji w Lyon Gandi ukazał się w oknie wagonu. W Paryżu zaś, widząc oczekujące go tłumy, złożył ręce ruchem modlitewnym czy też dziękczynnym. Lecz wkrótce uśmiechnął się, a potem zasnął. I śmiech ten już nie schodził z jego ust podczas całego postoju pociągu.

Delegacjom studenckim, wysłanym na jego przywitanie, obiecał zatrzymać się kilka dni w Paryżu na powrotnej drodze

dla zwiedzenia wystawy kolonialnej. Jest możliwe, że będzie obecny przy manifestacji na jego cześć, projektowanej w gmachu Trocadero.

Podawano kwiaty do wagonu — zwłaszcza tradycyjne girlandy z dala i róż, oraz owoce i butelkę mleka koziego które do Boulogne stanowiły miano jedynego posiłku Gandiego.

Z Boulogne do Folkestone w Anglii Gandi jechał statkiem „Biarritz”, który przybył tam około godziny 14-ej.

Już na trzy godziny przed przybyciem „Biarritz” do przystani w Folkestone zebrały się tłumy tak liczne, że nastąpić musiały specjalne zarządzenia policji dla utrzymania porządku. Na Gandiego czekał mr. Vincent, przedstawiciel rządu, sekretarz stanu dla spraw Indji i wielu Hindusów delegacji na konferencję Okrągłego Stołu.

Po załatwieniu formalności przyjął Gandi wiadomość o samochodu, mającego go zawieźć do Londynu. Tłumy żegnały go owacyjnie.

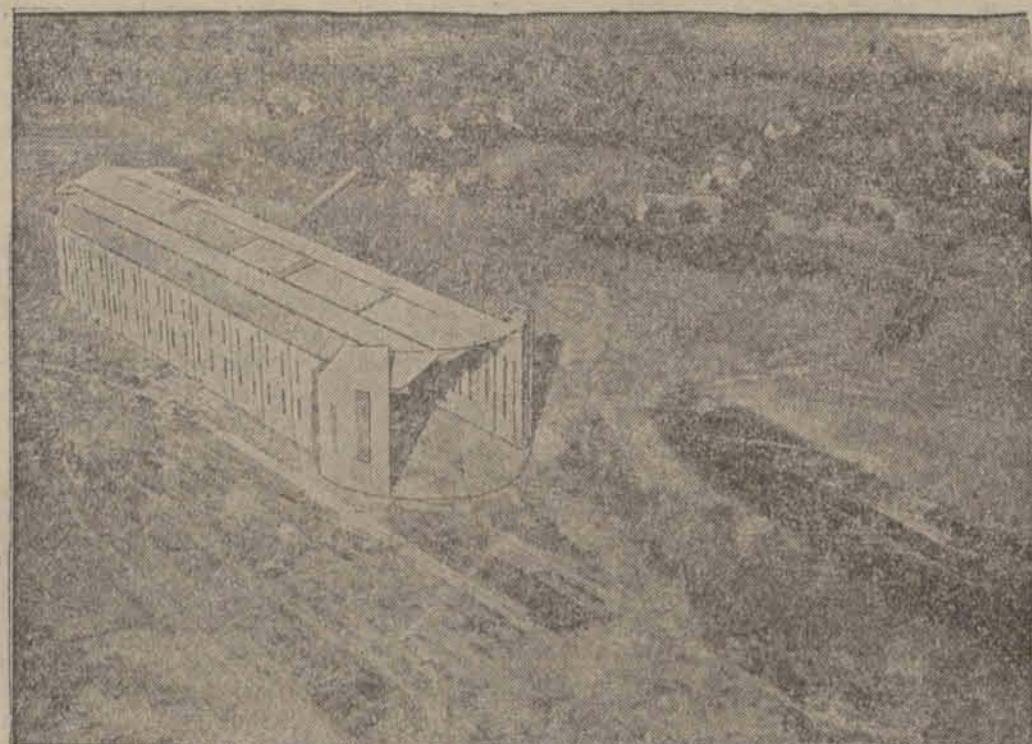
Ośrodkiem ogólnego zainteresowania w rozprawach konferencji Okrągłego Stołu jest niewątpliwie osoba Gandiego, którego obecność w Londynie tłumaczy zwycięstwem żywołów umiar kowanych na kongresie.

Sam Mahatma Gandhi oświadczył, że

wydać mu się ciemny. Znaczący to zapewne, że uważa za rzecz trudną pogodzić interesy obecnych na konferencji stronników.

Mal.

Stalowa hala dla Zeppelinów.

Na pograniczu Szwajcarii we Friedrichshafen wybudowano olbrzymią halę dla sterowców, całkowicie ze stali. Hala ma 58 metrów szerokości i jest 53 metry wysoka.

Zgon malarki, która była malarzem.

Onegdaj w państwowej klinice kobiecej w Dreźnie zmarła znana malarka duńska Lil Elbe, która jeszcze przed 2 laty była mężczyzną i nosiła nazwisko Einar Wegener.

Operacja przeprowadzona w tej samej klinice zamieniła

malarza w malarke. Einar Wegener jako malarz zdobył sobie sławę i uznanie nie tylko we własnym kraju, ale i zagranicą. Prace jego stały widywano na wystawach w Paryżu, a paryska Akademia sztuk pięknych odznaczyła go palmami akademickimi.

Einar Wegener ożenił się z pewną malarką duńską również o znanym nazwisku, ale małżeństwo to zostało uznane za nieważne, kiedy w klinice dresdeńskiej stwierdzono

właściwą płć Wegenera, który sam siebie dotychczas uważał za mężczyznę.

Wegener przyjął wówczas nazwisko Lil Elbe.

Śmierć malarki nie pozostaje w bezpośrodku związku z przeprowadzoną operacją, ponieważ przed dwoma laty opuściła ona klinikę jako zupełnie zdrowa.

Marja Żurawska

Rzeczka wzbroniona

TAJEMNICA „CZARNEJ RĘKI” POWIEŚĆ.

28

— Jeżeli nie skończysz lekcji rano, to będziesz musiał całe popołudnie ją odrabiać zamiast pojechać z gośćmi na wycieczkę — rzekłem srogo.

— Mój złoty panie Henrysiu, wyznam panu szczerą prawdę, nie mi się dziś nie chce robić, myślę zupełnie o czym innym, a choćby mnie pan ukarał, nic to nie pomoże.

— O czym tak myślisz, jeśli wolno wie dzieć?

— Swawolna twarz chłopca przybrała wyraz tajemniczy.

— Powiem to panu, ale pod warunkiem, że nikomu pan tego nie powie, bo to wielki sekret.

— Przekonałeś się, że jestem dyskretny i niejedną już mam tajemnicę.

— Wiem dziś rano założyłem się z Bernardem o jedną rzecz i ciągle kombinuję, kto z nas wygra.

Bernard był to szofer barona i przyjaciół Władzia, któremu chłopak zwierzał się ze wszystkich spraw poufnych.

— Jeśli wygram, Bernard pozwoli mi raz prowadzić samochód papy, tę wspólną Minervę, której dotychczas nie wolno mi ruszać. A jeśli przegram, dam mu setkę papierosów. Bernard jest zdania, że Mirusia wyjdzie za margrabiego, ja zaś twierdząc, że nie, a pan co myśli?

— Nic nie myślę — bąknął me ze złością, lecz czując wzrok Władzia w sobie utkwiony pohamowałem się wnet.

— Właściwie czemu sądzisz, że nie wyjdzie za margrabiego — spytałem siląc się na obojętność.

— Zdaje się, że ktoś inny jej się podobna.

— Kto? — zawołałem bez zastanowienia.

Władzio spuścił oczy i milczał przez chwilę, z twarzy jego nie dało się wyczytać, wreszcie spojrzał na mnie poważnie.

— Tego nie powiedziałem Bernardowi i nie mogę panu powiedzieć, ponieważ to są tylko moje domysły.

Mira nie zdradziła się nigdy ani słówkiem.

Nagle zmienił temat rozmowy jakby na znak, że nie więcej powiedzieć nie może.

— Panie Henrysiu kochany, niech mnie pan dziś zwolni z lekcji, obiecuję jutro wszystko odrobić.

W tej chwili otworzyły się drzwi i wejście barona wybrało mnie z kłopotliwej sytuacji.

Władzio rzucił mi się w objęcia i tak długo szeptał mi coś na ucho, aż się baron

serdecznie roześmiał i zwróciwszy się do mnie rzekł:

— Ze względu na dotychczasowe dobre zachowanie się tego kawalera, może się pan dziś przychylić do jego prośby, zwolnij z lekcji i pozwól popłynąć łodzią z siostrą i gośćmi. O ile wiem, pan także jest przez wszystkich niecierpliwie oczekiwany.

Cały dzień spłynął na różnych przyjemnościach, Mira bawiła swych gości z prawdziwą umiejętnością wytrawnej gospodyni domu, podziwiałem jej towarzyskie wyrobieństwo gościnność. Margrabia jej nie odstępował. Zauważyłem niejednokrotnie badawczy wzrok Władzia skierowany w ich stronę, myślał widocznie o swym zakładzie, parę razy spojrzał też na mnie porozumiewawczo, a przechodząc szepnął:

— Mam wrażenie, że wkrótce się wszystko rozstrzygnie, a takbym chciał wygrać, choć mi żal trochę tego margrabiego. Jest elegancki, przystojny, ma wspaniałe samochody i przywoził mi w prezencie elektryczną piłę, taką właśnie o jakiej marzyłem, prawdopodobnie chce mnie dobrze usposobić, a jednak pomimo wszystko nie spryjam mu, bo jestem teraz pewny, że Mira go nie kocha.

Wypowiedziawszy wszystko jednym tchem, pognął dalej.

Osoby starsze mało sobie zdają sprawę ze zmysłu obserwacyjnego dzieci i nie wiedzą, jakich mają w nich sędziów, snujących trafne wnioski z różnych drobnych i chałtujących w lot wady, śmieszności i zalety dorosłych.

Lubiłem zawsze towarzystwo dzieci bawiły mnie ich koncepty, uwagi, powiedzenia często sprytnie ciete, jak również ta nieszanina naiwności z domysłami, jaka się znajduje w każdym dziecięcym mózgu.

Wierzyłem w instynkt Władzia; zwierzenia jego choć nie miały nic pocieszającego i zdawały się zapowiedzią innych konkurencji, pewnie niezanego mi dotychczas wielbiciela Miry uspakajają jednak co do obecnej chwili.

Choć żądło zazdrości kłuło mnie niejednokrotnie patrząc na margrabiego stale jej asystującego, nie doznawałem dziś uczucia tak dotkliwego jak poprzednio.

Dzienniki przyniosły nowe sensacyjne szczegóły o procesie hrabiego de Mirtelle oskarżonego o zabójstwo swego krewnego. Znalaziono dokument rzucający nowe światło na całą sprawę.

Niewinność hrabiego była udowodniona, triumfowali ci którzy nie przestawali w nią wierzyć. Stwierdzono bowiem, że dwa tygodnie przed zamordowaniem, ofiara otrzymała list z pogrózkami od pewnej bandy zbrojów terrorystycznej obecnie całą Francję i bezskutecznie poszukiwanej przez policję.

— A więc nowa zbrodnia popełniona przez „Czarną rękę” — wołała pani de Barmont — to przecież przerażające, wkrótce w całym kraju, nikt nie będzie mógł spokojnie zasnąć ze strachu przed bandyckim napadem.

Tym razem twarz barona wyrażała niezwykle zaniepokojenie, przeglądał gazety i czytał artykuły z wielką uwagą.

Jeśli nasza policja niezdolna jest do wykrycia zbrodni, powinni sprowadzić detektywów z Anglii — odzywały się głosy.

Najciekawszym jest fakt, że przed każdą zbrodnią, stowarzyszenie „Czarna ręka” wysyła list zapowiadający ofierze, że jeśli nie złoży pewnej sumy we wskazanym miejscu grozi jej śmierć lub ograbienie — rzekł margrabia.

Tak w istocie było przed napadem na jubilerski sklep Parlina. Właściciel po otrzymaniu listu, złożył go w ręce policji, lecz pomimo wszelkich środków ostrożności i nadzoru władz, sklep został w tajemniczy sposób okradziony, przyczem dwóch agentów tajnej policji straciło życie.

O czym mowa? — spytała Mira wchodząc do pokoju. Opowiedziano jej o wiadomościach zawartych w dziennikach, margrabia pokazał jej ilustrację przedsta-

wiającą wizerunek pieczęci, którą się posługiwało stowarzyszenie „Czarna ręka”.

— Jest to już ósma zbrodnia popełniona w ciągu kilku miesięcy — dodał.

— I każdą poprzedziła list z pogrózką, mi, w celu wyłudzenia okupu — objaśniła jedna z pań.

— A policja zupełnie jest bezsilna, „Czarna ręka” hula sobie po całej Francji i bezkarnie dopuszcza się każdego przestępstwa.

Mira słuchała w milczeniu, ani jedno słowo zdziwienia lub potępienia nie padło z jej ust, tylko wydało mi się, że świeża, zarumieniona twarzyczka, nieco pobladła, a usta zadrgały. Wzrok utkwiony w gazety podniosł się i przez chwilę spoczął na twarzy barona.

Nie było w nim leku, jak poprzedniego dnia, gdy mowa była o perłach, lecz jakś wyraz dziwnej niepewności, jakiegoś niepokoj, oczy też zdawały się o coś pytać, lub o coś błagać.

Widzę Miro, że jesteś pod wrażeniem tej tragicznej sensacji i że podzielasz nasze oburzenie na nieuczynność władz — rzekł.

— Myślałam o członkach stowarzyszenia „Czarna ręka”, muszą to być niezwykli i potężni ludzie, jeśli pozwalają sobie na tak zuchwałe prowokacje, jak pisanie podobnych listów opatrzonych pieczęciami, śnać mało sobie robią z policji.

— Mówią, że to banda zorganizowana na wzór amerykańskich i że niektórzy jej członkowie pod przybranymi nazwiskami potajemnie wtargnęli wszędzie, są członkami niektórych klubów i biorą udział w towarzyskich rozrywkach. Podobno są pociągani przez komunistów i rozporządzają olbrzymimi środkami, słowem rodzaj sławnej sycylijskiej „Mafiji”.

W każdym razie myśl listów z pogrózkami należy do genialnych — rzekł hrabia de Barmont.

(d. c. n.)

Echa ze stolicy.

Życie Warszawy w kilku wierszach.

Na skutek interwencji Tow. Przyja-
dół Zeborza wydział techniczny ma-
gistratu zawiadomił Tow. że do uregulowa-
nia placów Wilsona i inwalidów na Żelibo-
rzu przystąpi w październiku rb. Roboty
będą polegały na splantowaniu terenu o-
raz przeprowadzeniu chodników z leszu
wzdłuż parków, wreszcie urządzeniu ga-
zonów i trawników. W obecnym stanie
plac ten w okresie słońca i deszczu trud-
no do przebycia, mimo, że położony są
w centrum dzielnicy a wokół tych placów
wniesione już bloki domów mieszkal-
nych.

Komisja opiek szkolnych prowadziła
w końcu ub. roku szkolnego akcję doży-
wiania dzieci rodzin bezrobotnych ucze-
szczających do szkół powszechnych. Ak-
cja ta dała doskonałe wyniki. Sytuacja
w szkolnictwie powszechnym jest obec-
nie lepsza, niż na wiosnę. Liczba niedo-
jadających dzieci jest większa. Trzeba
przypuszczać, że co najmniej 15 tysięcy
dzieci cierpi wskutek niedojadania. Kom-
isja opiek szkolnych w tych dniach
przystąpi do opracowania planu walki z
łodem za pomocą dzieci. Plan ten prowa-
dzący będzie w kontraktacji z komitetem
walki ze skutkami bezrobocia. Poza-
tem przy niektórych szkołach tworzą się już
komitety rodzicielskie, celem prowadze-
nia kuchni dla głodnych dzieci.

Na posiedzeniu magistratu rozważony
będzie wniosek inspekcji elektrycznej o
dalsze ograniczenie oświetlenia ulic w
drodże zmniejszenia siły świetlnej lamp,
a to ze względów oszczędnościowych.
Ograniczenie to nie będzie dotyczyło
ważniejszych arterii komunikacyjnych.

Rada artystyczna przyjęła wniosek w
sprawie wprowadzenia w Warszawie no-
wego typu laterek przed bramami do-
mów. Sprawa ta była na porządku dzien-
nym magistratu w ubiegłym tygodniu,
spadła jednak i nie była uchwalona. Za-
rządzenie o latarkach nie może być wy-
dane przez władze miejskie. Jako zarzą-
dzenie porządkowe musi być podpisane
przez komisarza rządu. Komisarjat po-
rozumiał się w sprawie laterek przy bra-
mach z minist. spraw wewnętrznych, któ-
re uznało że wprowadzenie w obecnym
okresie ciężkiego kryzysu nowych lata-
rek w drodze przymusu stanowiłoby zby-
tek. Wobec tego zarządzenie w sprawie
laterek przy bramach nie będzie ogło-
szone.

Piękny wynalazek.

Szczęśliwiec: Co za piękny wynala-
zek to rodził! Pomyśl tylko: leżąc to pięk-
nych recytacji, koncertów, odczytów
można się... pozbyć przez jedno prze-
śnięcie śrubki...

KLAUDJUSZ DAZIL.

Pierwsza miłość.

— Ach! Co za nudy! mruknął do sie-
bie Jerzy Deslandes opadając na fotel w
hallu Pałacu Danfingu.
— Czyż warto być pokilkakrotnie mł-
jonym na to, żeby nudzić się jak pier-
wszy lepszy śmieciarz? rozmyślał spo-
glądając na zegarek przyczem będąc sam
w hallu ziewnął na całe gardło.

Jest, zapewne środek na nudy!
Sport! Ale skoro spędziło się całe życie
w fotelu dyrektorskim bura o kilku
stopach kwadratowych, a szczególnie
gdy ceniło się ponad wszystko wyszu-
kaną i skomplikowaną kuchnię res-
tauracji...

Więc coo?!..
Kobiety!!!!

Ach! Jerzy Deslandes kochał je w
ciągu swego życia bardzo! Cierpiał na-
wet przez nie! Przez jedną osobliwość!

Ale gdzie?... Kobieta nie była już
w oczach jego istotą zdolną sprawić ból
czy radość. Stała się czemś w rodzaju
natarczywego wierzyciela... któremu
winno się zaraz auto, lub naszyjnik z
perel... Jerzy Deslandes wybił się
już iluzyj co do bezinteresowności płci
pięknej. Medytując nad nim wszyst-
kie życie wydawało mu się nagle dziwne
szczęście i jawnie.

Szczera skrucza emigrantów.

Powrotna fala.

Z Wilna donoszą: Wczoraj nad ranem
placówki K.O.P.-u zatrzymały w rejonie
Dzisy

około 50 osób.

które zbiegły z Rosji Sowieckiej. Wiek-
szość uciekinierów z „raju“ sowieckiego
są to niedawni zbiegowie do Z.S.R.R. U-
legając w swoim czasie „namowom emi-
sariuszy sowieckich łatwowierni bezro-
botni przekonawszy się obecnie na wła-
snej skórze, jak w rzeczywistości wyglą-
da życie sowieckie, korzystając z nieu-
wagi władz sowieckich zbiegli zpowro-
tem do Polski.

Zbiegowie ze łzami w oczach opo-
wiedają o mękach na jakie skazani są
tam wiośnianie, i robotnicy, szczególnie
ci, którzy zbiegli do Rosji.

Władze sowieckie stosują względem
nich
cały szereg represyj,
używając do robót przymusowych za co
otrzymują kartkowe wyżywienie. Część
uciekierów wysłano już na roboty przy
musowe w głąb Rosji.

Biorąc pod uwagę szczera skrucę
emigrantów władze polskie postanowiły
jak się dowiadujemy nie wyciągać z ich
nierozważnego kroku żadnych konsekw-
encji.

KRATCZKI.

Przykra zapląta.

Dorożkarskie perypetje.

Heleńko jadę dorożką, zawsze mam
dziwne wrażenie, że wlokę się za pogrze-
bem. Czy to łódzkie szkapie dorożkarskie
są tak ponuro nastroszone, czy też miasto
nasze ma taki trupi wygląd, faktem jest
jednak, że jazda dorożką właśnie takie a
nie inne robi na mnie wrażenie. Dorożkarz
z dziwnie nieokreślonym uczuciem odnosi
się zazwyczaj do ludzi pijanych: Nie wie-
cie czy ma odmówić jazdy z pijakiem, w oba-
wie że nie zapłaci mi za „kurs“, czy też
przeciwnie, jechać skwapliwie w nadziei,
że pijany zapłaci dużo więcej za jazdę niż
człowiek trzeźwy. Dorożkarz jednak jest
ryzykantem i zawsze pijanego zawiezie
zwłaszcza, że niektórzy gość dobruiliwie
wstawiony zatrzyma się po drodze przed
jakąś knajpką i resztę nocy przepije w to-
warzystwie dorożkarza.

Dorożka, jak wiadomo, zbudować jest
bardzo łatwo, bierze się cztery rozrzucone
się koła, kawałek brudnego granatowego
twaru, jeden stary bat, bezrobotnego mi-
łośnika zdychających koni i — dorożka go-
towa. W dawnych czasach t. zw. „gumy“
były szczytem luksusu, a przejazdka po
mieście dwukonką należała do takich przy-
jemności, jak dzisiaj jazda samochodem
o sile 100 H. P. Wynikałoby z tego, że
wartości po wojnie kolosalnie zmieniły się
i zmały, skoro dzisiaj 100 koni musi pra-
cować, aby dać człowiekowi taką ilość
przyjemności, ile dawniej dawały dwa
zwyczajne, dorożkarskie konie.

Dorożkarz z natury rzeczy jest czło-
wiekiem uniwersalnym. Zna on całe mi-
asto i wszystkie intymne adresy, stanowiąc
swojego rodzaju księgę adresową z cen-
nikami, wycenieniem jakości towaru i t. d.
To od dorożkarzy wzięła nazwę duża wód-
ka, zwana „dorożkarską“, co zdaje się
znowu dobrze świadczyć o szoferach,
gdyż, jak dotychczas przynajmniej, nie-
ma kieliszka, którego wielkość zwanoby
„szoferską“. Ot, widocznie szoferzy po-
praszają na wszystkich kieliszkach, zwłasz-
cza, że ich mechaniczne koniki bardziej

są czułe na odór alkoholu aniżeli szkapie
dorożkarskie.

To powyższe łączenie alkoholu i doro-
żkarzy nie jest rzeczą czy to przypadkową,
czy to — broń Boże — osobistych skłon-
ności autora. Nie. Jest to tylko celowe na-
wiązanie do przygody, przygody zresztą
bardzo przykrej, jaka zdarzyła się pewne-
mu znanemu dorożkarzowi, ukaranemu za
łagodność i kłiwłość dla pijaka.

PUSTA BUTELKA.

Jan Lipiński z ul. Kielma będąc w dn.
15 maja rb. nieco wstawiony, zajął przy-
zbiegu ulicę Piotrkowskiej i Zielonej miej-
scę w dorożce Anzela Zelig i zaczął się
wiedzieć do jakiejś knajpki na Podrzecznej.

Anszel Zelig widział, że gość jest wsta-
wiony, ale że to wstawienie było „w miarę“,
zaryzykował i zawiózł, gdzie kazano.
Gdy przybyli na miejsce dorożkarz zdziwił
się mocno, stwierdziwszy, że jego pasażer
jest dużo mocniej pijany, niż przy wsiada-
niu do dorożki. Zagadka ta, tajemnicza i
niesamowita wyjaśniła się, gdy na jego
żądanie, by gość opuścił dorożkę (ponie-
waż przybyli na miejsce) i zapłacił za
kurs, otrzymał zamiast pieniędzy, celne u-
derzenie pustą butelką w okolicę czoła.
Zelig, jako człowiek bystry, od razu poznał,
że butelka pochodzi z Monopoli Spirytu-
sowego. Gdyby rzut nastąpił butelką peł-
ną, możeby się i Zelig zbyt nie gniewał,
bo burzyło go jednak, że pasażer pili po-
za jego plecami w czasie jazdy i że rzucił
butelką pustą. Takiej zniewagi niktyby nie
wybaczył, nie wybaczył jej tedy i Zelig, któ-
ry gościa zawiózł do komisariatu.

Tu zrobiono co zwykle w takich wy-
padkach robi się i w dalszej konsekwencji
Sąd Grodzki w dniu wczorajszym ogłosił
wyrok, mocą którego Jan Lipiński skazany
został na 50 złotych grzywny, z tem, że
jeśli woli te pieniądze przepić, to może
„odrobić“ grzywnę jednym tygodniem a-
resztu.

Jerzy Krzecki.

Rower za grosz.

Zakład niewiernego robotnika.

Z Poznania donoszą:
Robotnik, Słowiński Józef z Łęczca,
doniósł policji, że pewnego dnia, gdy
przyjechał rowerem do Strzałkowa po
chleb, na ulicy Pocztowej spotkał nie-
znaną mu mężczyznę i wdał się z nim
w rozmowę. Zaproponowali mu nastę-
pujący zakład: Jeżeli w papierku będzie
grosz, dostanie od nich

10 dolarów,

a jeżeli nie będzie grosza, da im swój
rower. Jeden z nieznanomych wyjął
grosz, owinał w papier i rzucił na zie-

mie. Słowiński twierdził, że w papierze
jest grosz, lecz gdy papier podniósł z
ziemi, okazało się, że grosza nie było.
Wobec czego zakład przegrał i na ża-
danie nieznanomych oddał im rower. Nie
znajomi natychmiast udali się w kierunku
Słupcy. Słowiński dopiero po przy-
byciu do domu i rozważeniu sprawy
przyszedł do przekonania, że padł ofiarą
oszustów i udał się sam na poszukiwa-
nie sprawców do Słupcy, lecz bezsku-
tecznie. Rower był oznaczony marką fa-
bryczną „Puch“ nr. 358050.

oraz... wychylając się z pod długich ko-
ronek niewiarogodnie minajutową nóż-
kę...

Jerzy Deslandes znalazł jedną tylko ko-
bietę w swym życiu o tak drobnej sto-
pie... Jedną jedyną...

Nagle, wspomnienia, natrętne jak rój
szerszeni, obiegły go

Tak... nazywała się Symona Bertrand
Imię i nazwisko jak inne, zapewne: Du-
żo jest Symon Bertrand na świecie praw-
dopodobnie... Ale tamta...

Pod opuszczoną powieką Jerzego
Deslandes mignęła sylwetka pierwszej
jego miłości, młodzieńczej...

Była to śliczna dziewczyna! Podobna
chyba do owych bogiń mitologicznych,
których njejedna kochała synów zmił.

Symona Bertrand jednak nie kochała
Jerzego Deslandes... Nie dosyć w każ-
dym razie... Był nieczem wówczas: Chlo-
pcom bez wykształcenia, biednym o nie-
pewnej przyszłości.

Idylla przeto nie ciągnęła się długo,
Symonę Bertrand bowiem wydano czem
prędzej za godniejszego zamąż.

Pozostało Deslandesowi po niej
wspomnienie kilku pocałunków zaledwie
parę przysiąg kłamiwych i ten ból do-
mujący, bój zranionej miłości własnej i
zawiedzonego serca rana, która tak dłu-
go raziła się nie chciała...

Wiatrak zamieniony w słup ognia.

Uratowano tylko zabudowania.

Kajlsz 19 września.
Ubiegłej nocy w kolumnie Strzałków.
w powiecie kajlskim, wybuchł pożar w
wiatraku należącym do niejakiego Mar-
cyna Madeja. Zanim przybyła straż o-
gniowa wiatrak zamienił się w słup
ognia. Strażacy zajęli się niedopuszcze-
niem ognia do sąsiadujących zabudowań
gospodarczych, co się też w zupełności

udało. Wiatrak jednak spłonął doszczę-
tnie wraz z zapasami zboża w ilości
około 200 metrów pszenicy i żyta.

Strażnicy sięgali wysokości
kilkunastu tysięcy złotych.

Przyczyną pożaru narazie nieustalo-
no. Dochodzenie w tym kierunku pro-
wadzi policja.

TEATR KAMERALNY.

„Wilki w nocy“

Komedia w 3 aktach Tadeusza Rittnera.

Jeśli, niestety, wśród rodzinnych ko-
medyj, poza jednym może „Popasem
króla jegomości“ Siedleckiego, bardzo
niewiele jest wesołości i pogody, a na-
zbyt wiele ponurych oświeleń rodzaju
judzkiego, to Tadeusz Rittner jest mi-
łym wyrazicielem spokoju, który traktu-
je może swych bohaterów nieco fron-
cznie, widzi w nich wszystkie ludzkie
wady i małostki, jednakże daje im i wi-
dzowi jednocześnie naukę, że znowu jak
bardzo przejmować się tem nie warto,
mimo wszystko istnieją niezaprzeczony
urok marzycielstwa, czar poezji i mi-
łości.

„Wilki w nocy“ to zeiknięcie się lu-
dzi słabych. Prokurator, „zawsze dzia-
lający zgodnie z prawem“ okazuje się w
gruncie rzeczy człowiekiem tchórzliwym,
nie wolnym od ludzkich słabości. Jego
żona, „ideal“ wątpliwego morderey, uo-
sobienie dobroci, to kobieta zlekka prze-
histeryzowana, przeważająca, nferów-
na, niezwykle słaba i jednak — „miesz-
kańska geś“. Mrowiec, marzyciel i ży-
ciowy poeta, miękki i wrażliwy, przypo-
minający nieco w typie Julię, również czło-
wieka bez charakteru. Jedyną żaneta
Dyjska, osoba „lekka“ jest wyrazicielem
mocnego człowieka, który potrafił prze-
wodzić swoją wolę dla szczęścia bądź
osobistego, bądź osób sobie drogich po-
trafi zdobyć się na czyny siłne. Sztuka
bowiem prawdziwie „kameralna“, nie u-
żywa tak silnych środków, jak „boha-
terstwo“. Rittnerowi wystarczają do
przeprowadzenia akcji środki łagodniej-
sze, niemniej jednak bardziej ludzkie i
prawdziwe.

„Wilki w nocy“ są jedną z tych sztuk,
których charakter zajęły w dużej mie-
rze od reżysera, od którego zawsze prze-
cież zajęły bardzo wiele. Nawet że
„Zbójców“ Schillera reżyser może zro-

bić groteskę (a z Szekspira rewję). Wy-
obrażam sobie, że „Wilki w nocy“ w in-
tencji autora są netytyle może komedia,
ile raczej sztuką t. zw. psychologiczną.
Reżyser p. Ziembiński potraktował szu-
kę Rittnera może niezbyt zgodnie z in-
tencją autora, ale ze względu na lo-
kalną publiczność może i bardziej słusz-
nie. Nadał on mianowicie „Wilkom w
nocy“ charakter zupełnie komedijowy,
graniczący momentami nawet z farsą.
Przyznać trzeba, że p. Ziembiński, reży-
ser młody a utalentowany wywiązał się
ze swego zadania bardzo dobrze. Akcja
toczyła się wartko, nie było na scenie
nie niefortunnego (przynajmniej w
tem ujęciu) i niczego nie brakowało.
Również jako Jan Morwicz zaprezentow-
wał się p. Ziembiński łódzkiej publicz-
ności jako artysta utalentowany i pożą-
dany.

Jeśli p. Stanisław Grojcki (którego
pamiętamy z przed kilku laty z jaknaj-
lepszą stroną) nie wiele mógł ze siebie
dać jako prokurator, to wynika to za-
również z roli, niezupełnie mu odpowia-
dającej, jak i z jej ujęcia reżyserskie-
go.

Specjalne słowo należy się p. Zofii
Grabowskiej. Jest to artystka o bardzo
dużych możliwościach. Jej gra w roli
Zanety Dyjskiej dowodził aktorki raso-
wej i kulturalnej. Przejechała jej w tej
trudnej roli były zrobione kapitałny.

P. Kossocka w roli Julii, słabsza w 1
akcie, szybko jednak „rozebrała się“ i
już drugi akt miała znakomity, pełna
była kobiecością i uroku dobroci. PP. Du-
najska i Szubert na wysokości zadania.

Dekoracje projektu p. Węgielkowskiej
(wykonanie Z. Poduszki) śliczne.

St. Sap.

Radio-kącik

NIEDZIELA.

10.00 Nabożeństwo ze Lwowa, 11.58. Sygnał
czasu, 12.05 Program na dzień bież., 12.10 Po-
ranek muzyczny, 14.00 Urzęd. kom. Państw.
Inst. Met., 14.10 „O szarańczę“, wygł. prof. A.
Purzyński, 14.25 Muzyka, 14.35 „Po powrocie
do domów“, p. Wanda Dobrzańska, 14.50 Pieś-
ni ludowe, 15.00 Odczyt roln. p. t. „Wybór ma-
teriału zarodowego i zestawienie stadek“, wygł.
p. H. Dochowina, 15.20 Pieśni żołnierskie, 15.30
Odczyt roln. p. t. „Sprzet i przechowywanie
plodów rolnych“, wygł. inż. W. Chmielecki.
15.50 Tańce ludowe, 16.00 Dialog ze Lwowa,
16.20—16.40 Tańce ludowe, 16.40—16.55 Pro-
gram dla dzieci starszych, 16.55 Feljton p. W.
Wójtowicz-Grabieński p. t. „Ja nie umiem czy-
tać“, 17.10—17.40 Mec tenisowy mistrza świata
Cochet z mistrzem Polski Toczyński, trans-
misja z międzynarodowych zawodów tenisow-
wych z kortów Legii w Warszawie, 17.40 Kon-
cert popularny, 19.00 Rozmaitości, 19.20 Kom.
Tow. do Zachęty Hodowli koni w Polsce, 19.25
—19.40 Muzyka z płyt, 19.40 Skrzynka pocztowa
techniczna, 19.55 Urzęd. kom. Państw. Inst.
Met., 20.00 Wiadomości przyjemne i pożytecz-
ne, 20.15 Koncert wieczorny, 22.00—22.15 Fel-
jton p. t. „Miesto pieśni“, wygł. p. M. Ankiewi-
czowa, 22.15 Kom.: meteorol. Ol. Wojsk. St. Met.

KATOWICE, niedziela.

10.00 Nabożeństwo ze Lwowa, 11.58 Sygnał
czasu i program na dzień bież., 12.10 Poranek z
Filharmonii Warszawskiej, 14.00 Kom. meteorol.,
14.10 Ks. dr. B. Rosiński: „Kościół Ciałem Chry-
stusowym“, 14.30 Skrzynka pocztowa, 14.50—
15.50 Odczyt roln. i pieśni, 15.50 Muzyka, 16.00
Transmisja biegu Nurni — Kohn — Kusociński —
Petkiewicz, ze stadionu w Królewskiej
Hucie, 16.20 Muzyka, 16.40 Program dla dzieci
starszych, 17.10 „Stare piosenki“ w wykł. p. J.
Strachockiego, 17.40 Koncert zespołu mandoli-
nistów, 18.20 Programowa skrzynka poczt. dyr.
J. S. Petry, 18.35 D. o koncertu mandolinistów,
20.00 Transmisja z Warszawy.

KOENIGSWUSTERHAUSEN, niedziela.

8.55 Nabożeństwo poranne, 10.30 Muzyka or-
ganowa, 11.30 Transmisja z Lipska, 12.00 Ulrich
Franz Kropel opowiada humoreskę, 12.30 Kon-
cert radioteatru, 14.40 Występ śpiewaczy
Mary Duve, 15.30 „Die Soldaten“ — komedia,
16.30 Koncert orkiestry wojskowej, następnie or-
kiestra taneczna, 18.30 H. Pfeiffer: „Przygody
dzielnikarza pod równikiem“, 18.50 Występ
Hansa Remanna, 20.00 Transmisja operetki z
Wiednia, 22.15 Komunikaty, następnie muzyka
taneczna.

Thum. J. S.

List uczciwego złodzieja. Zwraca skradzione klejnoty...

Prawdziwą sensację wywołał tu fakt szeroko omawiany przez dzienniki irlandzkie, że do policji w Dublinie nadeszło anonimowe pismo, w którym ktoś oświadcza, iż jest sprawcą

kradzieży biżuterii, należącej do króla angielskiego Edwarda VII, a dokonanej 24 lata temu w czasie zwiedzania przez parę królewską po-

wszechnej wystawy światowej w Dublinie. Biżuteria ta wartości przeszło 2 miliony złotych zginęła wtedy w tajemniczy sposób i pomimo zaalarmowania całej policji — nigdy nie — zdołano jej odnaleźć. Nieznany złodziej oświadcza obecnie, że chce klejnoty zwrócić królowi, o ile zagwarantuje mu się bezkarność.

Czy panna Corty zatańczy nago w sądzie? Oburzona głowa rodziny.

W wytwornym, słynnym na cały cywilizowany świat kapielisku nadmorskim, Deauville, przyszło ostatnio do wielkiej awantury z powodu występów tancerki Corty, która zjawiała się na scenie bez jakiegokolwiek okrycia choćby figowego listka.

Występy tej współczesnej Ewy cieszyły się olbrzymim powodzeniem, a dyrektoria kasyna robiła świetne interesy. Tancerka, dobrze zbudowana, popisywała się sztuką choreograficzną, przybierając w pewnych momentach t. zw. plastyczne pozy, naśladujące rzeźby sta- rożytnych bogiń.

Za te produkcje obdarzano ją huraganem oklasków, przyczem niektórzy panie mówiły:

— Nieźle zbudowana, ale nie tak nadzwyczajna!... Ostatecznie jabym także mogła...

I wszystko było w porządku, dopóki na przedstawieniu nie znalazł się przypadkiem pewien purytański usposobiony ojciec rodziny, który zobaczywszy pannę Corty na scenie w jej „kostjumie” krzyknął na cały głos:

— Skandal!... Ohyda!... Bezwstyd!... Protestuję!... Dzieci!... opuszczamy salę!... Żono!... chodź!

Publiczność śmiała się z tego oburzenia, a protestujący przeciwko tańcom „nagistki” jegomość opuścił demonstracyjnie salę wraz ze swoją rodziną.

Prosto z kasyna udał się do komisarza policji i tam wniósł przeciwko naglej tancerce oskarżenie o zgorszenie publiczne.

Na drugi dzień pannę Corty wezwano na policję, gdzie w pokoju komisarza „oskarżona” zetknęła się z oskarżycielem.

— Mój zawód — to taniec nago — oświadczyła tancerka — taki mam kontrakt i muszę przecież wypełnić moje zobowiązania wobec impresarja, wykonując zwykle numery mego programu...

— Ale ja przybyłem z dziećmi na rodzinne widowisko i wcale nie miałem zamiaru oglądać

bezwstydnych poz, jakie pani podoba się demonstrować.

— Trzeba było przedtem dowiedzieć się, jaki jest program...

Dyskusja trwała czas dłuższy, ale ani jedna, ani druga strona nie zdołała przekonać o słuszności swych poglądów i postępowania...

Cukier słodszy od sacharyny. Odkrycie badaczy francuskich.

Nowy rodzaj cukru wydobyli badacze francuscy M. Bridel i R. Lavielle z liści rosnącej w Paragwaju rośliny (Stevio Rebaudiana Bertoni).

Nowy cukier według doniesień wynalazców jest mniej więcej

300 razy słodszy od zwykłego cukru, spożyty w większej ilości smakuje on wybitnie gorzko. Podobną siłę słodzenia posiadają jedynie sztuczne środki słodzenia jak sacharyna, która jednakże dzięki swemu składowi chemicznemu nie może być uważana za cukier. Nowy cukier nazwano Steviolid.

Mądry ptak królowej. Skandal w pałacowej komnacie.

Królowa belgijska Elżbieta opowiedziała jednemu z dziennikarzy następującą historijkę o papudze:

„Miałam papugę. Stworzenie to prosto kochałam. Było ono nad wyraz pojętne, wymawiało cały szereg wyrazów i znało się na

najrozmaitszych sztukach. Kiedy po skończonej wojnie na dłuższy czas wyjechałam, poleciłam paniom dworu pieczę nad papugą, kładąc nacisk na to, aby papuga się niczego złego nie nauczyła. Jedną z pań, przeniosła papugę do garderoby, sąsiadującej na nieszczeście z ubakijkami, które zwiedza się tylko

w razie potrzeby.

I z tego właśnie wynikł tragiczny splot okoliczności. Mądry ptak nauczył się w swoim odosobnieniu wszystkich tonów i dźwięków, dochodzących z niezliczonej ubikacji. Kiedy papugę przeniesiono do komnat królewskich, zaczę-

Wobec tego nieugięty purytanin, który jest w Paryżu sędzią trybunału handlowego, postanowił wnieść skargę do sądu...

Bedzie to bądź co bądź oryginalna rozprawa sądowa, zwłaszcza, jeżeli sąd zażąda zadenostrowania tańców, wykonywanych przez pannę Corty — jako dowodu rzeczowego.

Tylko praca fizyczna daje dobry sen.

Skuteczne rady przed zaśnięciem.

Ludzie bledzi i tacy, którzy mają dreszcze trudno zasypiają.

Gorąca kąpiel całego ciała lub tylko nóg silny masaż ciała, przynoszą pożądany skutek.

Ludzie, cierpiący czasowo lub chronicznie na uczucie zimna w nogi, powinni zastosować gorące flaszki do nóg lub elektryczne, grzejące poduszki.

Wszyscy dobrze znamy uczucie zimna (dreszcze), którego powodem jest nie dostatecznie ciepłe nakrycie w nocy.

Kurczymy się wówczas i w ciągu kilku minut pozostajemy w spokoju. Po- czem przewracamy się na drugi bok i tak ciągle przez całą noc.

Nazajutrz zwykle mawiamy:

„Tej nocy przewracałem się z boku na bok co najmniej ze sto razy”.

Pożądaniem jest mieć zawsze wełniany koc itp.

Często bezsenność jest skutkiem zmęczenia natury fizjologicznej.

Byle jaka praca nie zapewnia błogiego snu w nocy. Tylko praca fizyczna, i dająca w parze z zadowoleniem duchowym sprówdza sen spokojny i głęboki.

Nie dziwnego, że człowiek, który cały dzień spędza na zabawie nie zasypia w nocy.

Ażby sprowadzić krew w okolice podbrzusza można zastosować kilka metod np.: gorący napój, ciepłe lub gorące potrawy przed udaniem się na spoczynek nadają się ku temu doskonale.

Ta rada może się wydać dziwną tym, którzy uważają, że spożywanie pokarmów jest szkodliwe. To mniemanie jest jednak błędne.

Umiarkowana kolacja to dobry sen — powiada przysłowie ale chodzi właśnie o zachowanie miary.

Niespokojna noc i złe sny nie są skutkiem późnego, lecz nadmiernego jedzenia.

Sen bezpośrednio po jedzeniu nie jest niczym nienaturalnym; praktykują to normalnie zwierzęta, dzicy i oświeśi, a wiele osób nie może się obejść bez drzemki poobiedniej.

Faktem jest, że po dobrym obiedzie lub kolacji wszyscy odczuwają potrzebę snu.

Położenie i układ ciała mają dla snu również ogromne znaczenie.

Jeśli nie możesz zasnąć — jeszcze jedna poduszka pod głowę może ci skutecznie pomóc.

Zdarza się, że sen nadchodzi podczas czytania książki w fotelu — gdy się jednak kładziesz do łóżka, sen uchodzi.

Czemużby więc w tym wypadku nie przespać się w fotelu?

Zdarzało się, że ludzie pozbywali się w ten sposób chronicznej bezsenności.

Inna metoda polega na czytaniu książki w łóżku póki sen nie nadchodzi. Sen jest przedewszystkiem funkcją systemu nerwowego.

Wielu ludzi nie śpi tylko dlatego, iż są przekonani, że spać nie mogą.

Wskutek braku zmęczenia fizycznego, wskutek nadmiaru snu albo innych złych nawyków, ludzie ci nie mogą zasnąć do późnej nocy i w końcu są przekonani, że cierpią na chroniczną bezsenność.

Podczas gdy normalny człowiek kładzie się do łóżka z przekonaniem, iż będzie spał chory z urojenia mawia sobie, że spać nie będzie mógł.

Rezultat jest jasny.

Błędne jest również przekonanie, że należy spać pewną określoną ilość godzin, by nazajutrz być zdolny do produktywnych prac.

A jednak wielu jest ludzi, którzy nie śpią kilka nocy pod rząd i wcale nie odczuwają zmęczenia.

Człowiek, który panuje nad swoimi nerwami i który umie odpoczywać, łatwo może się obejść bez wielogodzinnej snu.

Doskonałą metodą dla tych, którzy mają skłonność do bezsenności jest spróbowanie myśli na tor rzeczy przyjemnych i wesołych.

Wszak wszyscy mamy przyjemne wspomnienia.

Przywołując miłe wspomnienia, jak: psoty z lat dziecińczych, pierwszą miłość, młode miłości, osiągnięte cele w życiu itd. a potem wasze plany na przyszłość, wychowanie waszych dzieci, podróże i inne wszystkie możliwe zamki na lodzie.

Dajcie upust fantazji!

Zupełnie lny skutek mają usilne próby zasypiania przez liczenie do miliona, powtarzania abecadła, recytowania wierszy. Wszystko to wymaga pracy mózgu, a przecież w łóżku szukamy odpoczynku — a nie pracy.

Podśluchane.

ZEMSTA.

Mąż śledził z żoną na balkonie i słyszał, jak pod nim młodzieniec zaczyna w namyślonych zwrotach oświadczać się wybrance swego serca.

— Nie powinniśmy właściwie ich podśluchiwać, — szepnęła żona. — Gwizdnij, aby zauważyli że ktoś jest w pobliżu — Poczaj — odpieraj maż. — Czy mnie ktoś gwizdał, aby mnie ostrzec?

REPLIKA.

Matka: — Jesteś niegrzeczna, Masiu! Nie wstydzisz się tak jadać? Powinnaś ciębie postać do obcych abyś się nauczyła, jak się trzeba zachowywać.

Córeczka: — Czy nie mogę się tego nauczyć w domu, mamusiu?

KRYTYKA.

On: — To tango tańczyłbym z pania do białego dnia.

Ona: — Ma pan nadzieję, że do rana nauczyłby się go pan?

LOGIKA.

PoeŃa (do znajomego): — Nie rozumiem, jak możesz krytykować moje wiersze, skoro sam nigdy ani jednego nie napisałeś.

— Nie znosiłem ani nigdy jaja, a mogę przecież ocenić, czy ono jest dobre.

SZKOCKIE POGADANKI

Pisma angielskie żyją poprostu z niezliczonych anegdotek o skapstwie Szkotów.

Oto dwie nowe (Titos-Bits): Pewnemu Szkotowi wypadło z kieszeni pół penney i utkwiło między szynami na torze kolejowym. Szkot nachylił się i zaczął szukać zguby. W tym momencie nadjechał pociąg i znalazł pod kołami Szkota Pisma szkockie podały wiadomość o tym wypadku pod tytułem „Śmierć z przyczyn naturalnych”.

Praktyczni Kaszubi.

„gdzie byłam? W Gdyni, ma droga, jakie tam śliczne widoki, gmachy, okryty i Baltyk — na pięćset metrów głęboki!”

Gdy idziesz sobie spacerkiem, pośród okolic wybrzeża, na każdym kroku cię niemal praktyczność ludzi uderza.

Oto gromada krów idzie, na przedzie buhaj mknie stary, dziwne, że każda na ślepiach zielone ma okulary,

Dlaczego?... Wierz mi, kochana, choć to na kłamstwo zakrawa, krowa w zielonych tych szkiełkach żre piasek, myśląc że... trawa.

Rom.

Wódka najmłodszym „trunkiem”.

Sztuka gorzelniarska w dawnych czasach.

Od kiedy ludzkość ma wódkę?

Oto pytanie, nad którym nie zastana wiążą się zwykle przyjaciele kieliszka i na które niewielu z nich umiałoby odpowiedzieć.

Wódka jest jednym z najnowszych napojów i nie może się poszczycić tyłowiekowym szlachetwem jak piwo, miód i wino...

Wprawdzie już Rzymianie znali „trunek ognisty”, robiony z ziarna, a na Sycylii żył znakomity gorzelnik nazwiskiem Dioscoridas, który posiadał sposób warzenia spirytusu — ale były to zaledwie próby, niejako — przecurcie wódki...

Dopiero w wiekach średnich rozwinęła alchemicy sztukę gorzelniarską. Największe zasługi na tem polu położył Florentczyk Taddeo Alderotti, znakomity lekarz, który alkoholem leczył choroby. „Woda ognista”, jak nazywali spirytus

alchemicy średniowieczni używana była wyłącznie jako środek leczniczy a medyk hiszpański Arnaldo stosował ją z powodzeniem na wszelkie okaleczenia i gorączki.

Znakomity alchemik, lekarz filozof, okultysta Paracelsus nadał spirytusowi nazwę „aqua vitae” („woda życia”).

Stąd pochodził początek polska nazwa — „okowita”...

Używanie wódki weszło dopiero w modę w czasach Odrodzenia. Jako gorzelnicy zasłynęli wówczas Wenecjanie. Mając pod dostatkiem zboża, przerażali je na spirytus i rozwozili go swą flotą po świecie, robiąc na tym handlu ogromne majątki...

A później wódka rozpowszechniała się coraz bardziej, stając się dla ludzkości prawdziwym przekleństwem, fatalną drogą, wiodącą do zbrodni, nędzy i upadku moralnego...